

Hoofdstuk 1

Niemand van hen praat. Zwijgend leunen ze over het papier en brengen de kleuren aan. Sommigen met half dichtgeknepen ogen. Anderen met de mond een tikje open en een tong die zo nu en dan over de onderlip glijdt.

Ze zitten in hun eigen wereld. Maken hun eigen schepping. En precies zo moet het zijn.

Geen regels.

Koffie en thee worden koud. De koekjes staan onaangeroerd op tafel. Voor nu.

Ik weet dat straks een zucht van verlichting door de groep gaat. Dat de gesprekken weer op gang komen als ze elkaars werk bewonderen, de koud geworden koffie drinken en koekjes eten. Dat ze trots zijn op dat wat ze hebben gemaakt.

En dat ze met recht trots zijn.

Mijn groepje van acht leerlingen. Nooit meer dan acht. De meeste zijn ouder dan zestig.

Het leven dat draaide om werk is voorbij. De jaren die nog resten zijn van hen.

Ieder heeft zijn of haar eigen verwondingen, verborgen voor de buitenwereld. Ziektes, verlies van naasten, zorgen...

Ze komen hier om een paar uurtjes alles te vergeten. Om op te gaan in het schilderwerk.

Ik weet dat ze van deze lessen houden. Ik zou moeten zeggen dat dit de laatste les is die ik geef, maar de

woorden komen niet. Ze blijven ergens in mijn keel hangen.

Dat wat ik voel, als ik naar hen kijk, maakt mij bang. Misschien is het goed dat de Oostenwind nu komt. Misschien komt hij om die reden. Maar in mijn hoofd schreeuwt een stem van protest. Ik kan er niet naar luisteren. Mag er niet naar luisteren.

Ik heb niets gezegd. Alleen geglimlacht toen ze zeiden ‘tot de volgende week’ om de bitterheid in mij te verbergen.

Ze mogen mij. Ik weet niet precies waarom. Ik voer geen gezellige gesprekjes. Keuvel niet na, na de les. Ga nooit in op persoonlijke vragen, maar draai er omheen. Een vaardigheid die ik tot in de finesse beheer, waardoor het nauwelijks opvalt.

Alles wat ik doe is hen onderwijzen in het schilderen. Hen stimuleren om vooral zichzelf te blijven. En ik bewonder oprecht hun werk omdat het een deel van hen is.

Dit is niet de eerste groep, waar ik mijn lessen geef. Ik heb het altijd al gedaan. Vanaf het moment dat mijn leven in de schaduw begon. En ik weet dat de lessen ook hiervoor altijd werden gewaardeerd. Maar ik was het attribuut.

Het middel tot... Zoals de computer die je opstart en je brengt waar je wilt zijn.

Zoals het hoorde te zijn. Maar de veranderingen slopen dichterbij. En nu... hier...

is het anders. De mensen staan dichterbij. Ik voel hun warmte.

Dat schrijnende gevoel wat het met zich meebrengt, is scherper dan ooit.

Maar misschien is het dat wel, wat ik verdien.

Ik heb de kinderen van het dorp beloofd bij het meer stenen te stapelen. Ik weet niet waarom ik het heb beloofd. Het gleed uit mijn mond tijdens een gastles op de kleine basisschool, alsof het zo geprogrammeerd was. Het ergste is wel dat ik dat echt graag zou willen doen. Dat ik hun aanwezigheid om mij heen zou willen voelen, terwijl we in het water staan, daar waar het hooguit tot halverwege de kuiten komt, en stenen op elkaar stapelen in een perfecte balans. Maar het kan niet. Dat had ik moeten weten. De Oostenwind is op weg hierheen en morgen is alles anders.

Ik verlaat het asfalt van het dorp en loop de grindweg op. Ik voel de steentjes door de dunne zool van mijn sandalen. Ze prikken met hun scherpe punten in de onderkant van mijn voeten. Een gevoel dat ik koester.

De stof van mijn witte jurk wiegt zacht in de bries, die nu nog zo onschuldig lijkt. Ik droeg ze vroeger al... dit soort jurken. Ze pasten nooit... die jurken. Ze kwamen uit een tweedehandswinkel of waren niets anders dan een oud nachthemd, dat ik droeg als een jurk. Maar ik voelde

mij een bosself in zo'n gewaad. Dwaalde erin door de bossen en imiteerde het inroepen van het vee door mijn voorvaderen aan de rand van het meer. Luisterde naar de echo van mijn stem.

Maar ik ben geen elf. Ik ben een geest, die vlucht voor de wind.

Net voordat ik het bospad oploop dat mij naar de blokhut brengt, blijf ik staan. Ik kijk naar het kleine rode huis met de witte hoekbalken, dat ik te goed ken.

Naar de tuin vol met bloemen achter het hekje. Naar de groentetuin, achter in de hoek, afgeschermd met een hoge omheining om het te beschermen tegen reeën, elanden en zwijnen.

Dat de dieren haar bloemen eten, vindt ze niet erg. Maar de groente houdt ze graag voor zichzelf. Al gooit ze altijd een deel ervan in het bos achter de tuin. Deelt haar voedsel met hen.

Ik weet niet waarom de wilde zwijnen haar tuin tot nu toe hebben ontzien. Zo moeilijk is het voor de dieren niet om door het fragiele houten hekwerk te dringen. Aan de rand van het dorp hebben ze meerdere tuinen omgewoeld tot akkers.

Ze zegt dat het door de haren komt. Haar eigen haren. Haren van de kapper. Ze strooit het voor het hek, om haar tuin heen. Misschien is het wel zo.

Ja. Ik heb met haar gepraat. Met Tara. Ik weet niet waar ze vandaan komt of hoe oud ze is. Ergens in de zeventig, denk ik. En ik heb met haar gepraat over haar tuin. Over

het bos en de natuur. Niet over haar zelf. Of over mij. Ik geloof dat ze het begrijpt.

Maar begrijpt ze het ook als ik vertrek?

Het verlangen om nog een keer met haar te praten is sterk. Ik weet dat ik het niet moet doen. Dat ik mijn eigen bospad moet inslaan en het lot moet volgen.

Ik weet dat ik de wond in mij verder open trek, als ik naar haar toe ga.

En dat ik haar met mij mee kan trekken. Naar beneden. De diepte in.

En toch... toch sta ik opeens voor haar deur. Klop aan, zoals ik dat altijd doe voordat ik naar binnen ga.

Nog een gesprek. Over de tuin. Over het bos.

Nog een keer olie op het vuur van de pijn, diep in mij.

Ik weet niet waarom ik het doe.

Ik hoor haar niet in de keuken, zoals anders rond deze tijd. Er klinkt geen muziek in de woonkamer.

Het huis is stil. Bijna onbewoond. Ze is er niet.

Het voelt als een bittere smaak die zich verspreidt in mijn mond en keel. Maar het is beter zo.

Ik draai mij om en wil weer naar de deur lopen, als ik haar stem hoor. Zacht en breekbaar.

Ik loop de woonkamer in, met de oude, versleten meubels, de kleine eiken tafel en de donkerrode zachte tapijten op de vloer. Ik hoor haar stem achter de deur van haar slaapkamer.

“Tara?” vraag ik bij de deur.

“Joelle. Kom binnen. Alsjeblieft.”

Ik open de deur en wandel het schemerduister van de slaapkamer binnen.

Het is een eenvoudig vertrek, zoals alle vertrekken in het huis. Een bed met spijlen en een patchwork spreij. Een stoel waar haar donkerrode jurk ligt. Een oude kast. Naast het bed een klein tafeltje met haar geliefde boeken.

Ze ligt onder die spreij. Fragiël. Haar zwarte haren met het grijs erdoor gesponnen als een aura om haar heen. Haar gezicht lijkt smaller dan het al was. Haar ogen groter.

“Wat is er aan de hand?” Het is een stomme vraag. Ik weet wat er aan de hand is. Het komt door de wind.

“Gewoon... niet zo lekker.”

Ik slik moeizaam. “Het spijt me. Kan ik iets voor je doen?”

Ze kijkt mij aan ..